

LESSONS IN FORGIVING

megbocsátásból jeles

★ ★ ★ HALL BECK ★ ★ ★
UNIVERSITY II.

finep
selection

SELINA MAE

S E L I N A M A E

LESSONS IN FORGIVING

m e g b o c s á t á s b ó l j e l e s

*** HALL BECK ***
UNIVERSITY II.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

A történet a nyugalom megzavarására alkalmas részleteket is tartalmaz.

Erről további információ az utolsó oldalon olvasható.

Vigyázat! A tartalomra vonatkozó figyelmeztetések spoileresek!

A lehető legélvezetesebb olvasási élményt kívánva,
Selina és a kiadó

*Azoknak, akik hatalmas lánggal szeretnek, és soha nem képesek leállni.
Köszönöm.*

*(Ui.: Ne menjetek vissza az exeitekhez!
Nem fiktív karakterek, és sokkal jobbat érdemeltek náluk.)*

1. FEJEZET

AKKOR, augusztusban: három évvel és hét hónappal ezelőtt

AZ ELMÚLT TIZENNYOLC ÉVEM SORÁN mesteri szintre fejlesztettem azt a képességet, hogy olvassak a szüleim gondolataiban. Már előre láttam a szeszélyeiket, tudtam, hogy mikor kérhetek tőlük valamit, és mikor járok jobban, ha inkább befogom a számat. Tudtam, hogy mikor érdemes egy témát tovább feszegetni, vagy éppen elengedni.

Ebben a pillanatban azt láttam rajtuk, hogy megbánták.

María Castillo összevont szemöldöke és Juan Castillo aggódva lebiggyesztett alsó ajka mindent elárult. A szüleimet másodpercek választották el attól, hogy feltegyenek egy repülőgépre, és visszaküldjenek a perzselő, ismerős karibi hőségbe.

Két teljes nappal tovább bírták, mint amire számítottam.

– Hát, ez... hatalmas.

Anya ugyan erős akcentussal beszélt, de nagyon igyekezett beilleszkedni az angol nyelvű környezetbe. Tekintete végigpásztázta a hatalmas belmagasságú előadóterem lépcsőzetesen emelkedő széksorait.

Egy utolsó, hosszan tartó pillantást vetett a körülöttünk álló családokra, majd felém fordult.

Ó, *igen*. María arcára volt írva a kétségbeesés.

– Ne aggódj, mami!

Próbáltam nem bepánikolni a gondolattól, hogy talán kiborul. Lazán legyintettem, és úgy tettem, mintha nem is értenék vele egyet teljes szívemből. Ettől viszont merevnek, szinte robotszerűnek éreztem magam.

Apa is hasonlóan vélekedett.

– *Mi vida* – motyogta, miközben igyekezett visszanyelni a saját aggályait. A kezét anya derekára tette, és finoman kitessékelte a folyosóra. Ahogy a tekintete rám villant, egy dologban egészen biztos voltam.

Apával egy oldalon állunk.

És kétségbeesetten igyekezett anyát is a mi oldalunkra állítani. Megpróbálni meggyőzni arról, hogy mennyire biztos abban, hogy itt megtalálom a helyemet.

– *Estoy seguro de que nuestra Paulita se integrará...*

Anya hirtelen felé pördült, mire apa rögtön elharapta a spanyol szavakat, mielőtt bármit is mondhatott volna neki. Valószínűleg a gyilkos pillantása is rásegített erre.

– *Coño, Juan. Por favor.* Angolul!

Egyetlen gyors pillantással megbizonyosodott arról, hogy senki sem hallotta meg a folyosón a véletlenül kicsúszott spanyol szavakat.

Nem mintha rajta kívül bárkit is annyira érdekelt volna.

De ha volt valami, amit María nem tudott elviselni, az az, ha kiológott a sorból. A másik ilyen pedig valószínűleg az, ha nem tudja, hogy mit csinál az egy szem lánya bármelyik pillanatban.

Tehát a gondolat, hogy itt hagyjanak egy idegen országban, ahol *minden bizonnyal* ki fogok lógni a sorból, elméletben sokkal jobban hangzott. Büszkén mesélte az unokatestvéreknek, nagynéniknek és nagybácsiknak, hogy a lánya Amerikában fog tanulni. Addig mondogatta mindenkinek, hogy inkább kerülni kezdték az utcán – ami egész vicces volt –, de úgy tűnt, hogy amikor mindez valósággá válik, már nem rajong annyira az elképzelésért.

Összehúzott szemöldökkel rágcsálta pirosra festett alsó ajkát. Nagyjából két másodpercem maradt meggyőzni arról, hogy igenis itt a helyem.

A Hall Beck Egyetemen. Az Amerikai Egyesült Államokban. Körülbelül 1600 mérföldre a Dominikai Köztársaságtól. *Az otthonomtól.*

Nem is volt olyan könnyű feladat így, hogy közben még magam sem voltam teljesen meggyőződve erről.

– Nézd csak – kezdtem, és óvatosan beteretlem anyát az egyik kisebb terembe, ami mellett a gólyáknak szervezett körbejáráson is elhaladtunk. Itt nem voltak emelkedő széksorok, és szorongást keltő pulpitus sem, ahonnan az egyetemi tanárok az előadásukat tartották. Amint beléptünk ebbe az egyszerűbb tanterembe, ami remélhetőleg visszarántja a szüleimet a sokkos állapotukból, megkönnyebbülten engedtem le a vállamat.

– Egészen olyan ez a hely, mint az *Universidad Tecnológica de Santiago*.

Ahol valószínűleg ki fogok kötni, ha nem sikerül a javamra fordítanom ezt a helyzetet. Méghozzá gyorsan.

Anya rosszálló ciccegéssel csóválta a fejét.

– Ne hazudj, Paulita! – fújtatott. A hatalmas ablakok, a menő tábla és a padokhoz készített tabletek alapján talán igaza is volt, amikor hozzátette: – Még csak nem is hasonlítanak.

Nagyot sóhajtott.

– Nem is tudom... talán inkább haza kellene jönnöd velünk. Mit gondolsz, Juan?

Pánik.

Az érzés izzón futott végig rajtam anya kérdő pillantásától, amit az apámra vetett. Egyetlenegy alkalmat sem tudtam felidézni az életemből, amikor Juan Castillo bármit is megtagadott volna az édesanyámtól. És ahogy egy pillanatra összenéztem a férfival, aki eddig elszántan kiállt amellett, hogy Amerikában tanulhassak, úgy tűnt, hogy most sem fog ellentmondani neki.

Láttam rajta, hogy meginog. Valószínűleg már számolgatja a holnapi extra jegy árát vissza Puerto Platára.

– Nem! – szoltam gyorsan közbe, mielőtt apukám akár csak egy apró bólintással is, de kőbe véste volna a döntésüket. – Miért? Gondolj csak bele, hogy milyen jól fog mutatni ez az iskola az önéletrajzomban! Már úgyis elújságtad a... az összes nagynénimnek. És az unokatestvéreknek is! Ne feledkezz meg róluk se! – Mind a huszonháromról. – Mit gondolnának, ha...?

De anya továbbra is csak a fejét rázta, és éreztem, ahogy kezd kicsúszni az irányítás a kezeim közül.

– Nem. – A tekintete újra felém siklott. – Az nem érdekel. – *Hazugság.* – Csak a legjobbat akarjuk neked, Paula. Nem tudom, hogy ez lenne-e az. Mármost... sikerült már... hozzászoknod a helyhez? – Ismét aggodalom csillant barna szemében. – Vannak már barátaid?

Nem lepett meg a tény, hogy anya csak amiatt aggódott, hogy mennyire sikerül beilleszkednem – hogy mennyire leszek népszerű.

Egy pillanatnyi büntudatot sem éreztem a számon kiszaladó föllentés miatt.

– Igen! – *Nem.* – Hogyne. – Még a lakótársaimmal sem találkoztam. – Emiatt aggódsz annyira, mami?

– *Nem.*

De igen! Persze hogy emiatt! Ő is hazudott, de ezzel legalább tudtam mit kezdeni.

– Ó! – kezdtem áradozni, és lassan arrébb vezettem a szüleimet onnan, ahol majdnem meghozták ezt az egész jövőmet veszélyeztető döntést. Nehogy a hely erre emlékeztesse őket. – Csodálatos emberekkel találkoztam. Itt mindenki olyan... beszédes!

– Az amerikaiak tényleg szeretnek beszélni. – Apa mogorván helyeselt. – Rádásul hangosan.

– Tényleg?

Nem voltam biztos benne, hogy anya tőlem vagy apától vár bővebb választ, így inkább gyorsan átvettem a szót. Végre láttam egy halvány reménysugarat felcsillanni. Fényt az alagút végén. *María Castillo* megkönnyebbültnek tűnt, amit jó alapnak vettem.

Ha csak annyit kell tennem, hogy a következő négy évben pezsgő társasági életet színlelek magamnak, akkor már nyert ügyem van.

– *Tényleg!* – biztosítottam őket a lehető legnagyobb meggyőződéssel. Egy pillanatra sem vettem le róluk a tekintetem, még akkor sem, amikor kimentünk a teremből. – Tegnap az egész napot együtt töltöttük – hazudtam, miközben hátrafelé lépkedtem. – És...

Nem tudtam tovább szöni a sztorimat, mert nekihátráltam valami... keménynek. Megriadtam, és elvesztettem az egyensúlyomat.

Felkészültem rá, hogy arccal előre a földre zuhanok. Vagy talán a tarkóm csapódna először a padlóhoz? Akárhogy is, a szüleim azonnal rádöbbenek volna, hogy nem vagyok képes gondoskodni magamról (hiszen két nap önállóság után egy fejsérüléssel kerültem volna kórházba), és kénytelen lettem volna egyet is érteni velük, mert... nos,

mégiscsak kórházba kerültem. Még mielőtt földet értem, képzeletben már repültem is vissza a Dominikai Köztársaságba.

De végül nem estem el.

Ehelyett hűvös ujjak fonódtak a csuklómra, rántottak fel és tartottak meg, amíg újra két lábbal nem álltam a földön.

Nem estem pofára, csak apa mellkasának tántorodtam, ahogy az idegen lazított a szorításán. És ahelyett, hogy a szüleim rájöhettek volna, hogy nem állok készen az önállóságra, egy ironikus megjegyzés ütötte meg a fülemet.

– Nézz az orrod elé! Még a végén kárt teszel valakiben.

Ezt anyám kíváncsi hangja követte.

– Ismeritek egymást?

Egészen... izgatottnak tűnt, és hirtelen már nem is érdekelt, hogy kinek ütköztem éppen neki. Akárki is volt az, megfelelt.

Egy villámgyors pillantással elnémítottam a srácot, aki már nyitotta is volna a száját a nyilvánvaló nemleges válaszra.

– Igen! – bukott ki belőlem, figyelmen kívül hagyva a fiú zavarodott homlokráncolását. És azt is, hogy a sötét szemöldöke milyen szépen kiemelte zöld szemét. Elfintorodtam, és némán tátogtam felé: *légyszí. Aztán meg: bocsi.*

Nagyot nyeltem, majd a szüleimhez fordultam, és az idegen mellé léptem. Barna haja néhány árnyalattal volt csak világosabb, mint az én sötét tincseim.

– Persze! – erősítettem meg lelkesen. Talán túl lelkesen? – Ő itt...

A grimaszából ítélve lehet, hogy a *finomnak* szánt oldalba bökésem túl erőteljesre sikeredett. De bejött. Úgy tűnt, hogy elég pontosan közvetítettem felé a kétségbeesésemet, mert a srác kihúzta magát mellettem, és apa felé nyújtotta a kezét.

– Henry Pressley. Örülök, hogy végre megismerhetem önöket. – A szeme csak egy pillanatra villant felém, majd folytatta. – Sokat hallottam már magukról!

Vajon mennyit mesélhettem volna neki a két nap alatt, amióta elvileg ismerjük egymást?

Meglepődtem, hogy apa szólalt meg először.

– Pressley? – ismételte meg a nevét alig hallhatóan. Én is csak épp-hogy elkaptam az ezt követő szavait. Mintha nem is nekünk szánta volna őket. – *¿Dónde fue que escuché ese nombre?*

Ahelyett, hogy válaszolt volna a kérdésére, miszerint hol hallhatta már ezt a nevet, anya inkább szeretetteljesen belekönyökölt apa oldalába a második spanyol megnyilvánulása miatt.

– Henry! – szólította meg kicsit hangosabban, erőltetett mosollyal a fiút, tekintetét rá szegezve. Valószínűleg azért, hogy elterelje a figyelmét apa elstutogott spanyol szavairól. – Nem csoda, hogy Paula annyit mesélt már rólad!

Semennyit, nyilván. Bármilyen más helyzetben zavarba jöttem volna a – szintén hamis – leleplezés miatt. De a tény, hogy Henry felbukkanása elfeledtette anyámmal, hogy két perccel ezelőttig az égyadta világon senkiről sem meséltem neki, simán megérte, hogy elpiruljak.

– Nocsak. – A srác tekintete újra rám siklott, majd halk, elégedett hangon szusszant egyet, és visszaneézett a szüleimre. – Remélem, csupa szépet és jót.

– Hát persze! – legyintett anyám, feledve a tényt, hogy addig egy szót sem beszéltem róla. Túlságosan elvakította a lehetőség, hogy a lánya tényleg talált magának egy barátot. Mintha el sem akarná hinni.

Remek.

– Pressley! – fakadt ki apa teljesen váratlanul. Csak akkor döbbsent rá, hogy nem magában beszél, amikor a srác felé kapta a fejét. Apa szeme elkerekedett. – *Triste...* nem! Bocsánat! Sajnálom.

Nem voltam biztos benne, hogy Henrytől kért bocsánatot a kifakadás miatt, vagy anyától, amiért megint spanyolul szólalt meg. Túl gyorsan cikázott a tekintete kettejük között, így nem tudtam megállapítani. Végül a srácon állapodott meg a szeme, és már kissé nyugodtabban, de még zavartan kinyögte: – Te Felix Pressley fia vagy. A focistáé.

Henry arcán olyan gyorsan suhant át egy árnyék, mintha ott sem lett volna. Majd elmosolyodott, de a szeme komor maradt.

– Így van, uram.

Erre én is elvigyorodtam, mert tudtam, hogy apa azt szereti a legjobban az amerikaiakban, hogy rendszeresen uramnak szólítják.

– Maga is rajongó? – kérdezte Henry.

Soha nem volt különösebb problémám azzal, hogy a családom szókimondó. De amikor Juan Castillo megcsóválta a fejét, és a nyelvi akadályoktól függetlenül annyit felelt, hogy „nem igazán”, akkor azt kívántam, bárcsak lenne bennük valamiféle szűrő az ilyen pillanatokban. Leolvadt a mosoly az arcomról.

Ugyanezt a reakciót vártam Henrytől is. De sértődött felszisszés, beszólás vagy a kis hazugságom leleplezése helyett őszinte mosollyal válaszolt.

– Na igen – nevetgélt, mintha megkönnyebbült volna. – Én sem. És ezzel össze is haverkodtak.

A következő tizenöt percben mindenki számára nyilvánvalóvá válhatott, hogy apa nálam sokkal jobban ismeri a mellettem álló srácot – vagyis az apját. De amíg anya arcán mosoly ült, és láthatóan élvezte

is a beszélgetést, ráadásul nem jött rá a hazugságomra, addig én elégedett voltam.

Amikor a szüleim végre elindultak kifelé, és az ötlet, hogy hazavi-
gyenek, a feledés teljes homályába merült, olyan hangosan sóhajtot-
tam fel, hogy visszhangot vert a folyosón.

– Azt hiszem, véletlenül megmentetted az életemet, *Henry*.

– Nos, *Paula*. – Hallottam a mosolyt a hangjában. Rá sem kellett
nézmem, sőt, a tekintetem még mindig a dupla szárnyú ajtóra tapadt,
ami mögött eltűntek a szüleim. – Mindig örömmel segíték a bará-
tomon, amikor... – Elhallgatott, remélve, hogy befejezem helyette a
mondatot. – Amikor mi is történt vele?

– Ó, semmi különös. – Vállat vontam, és mosolyogva legyintet-
tem. – Csak próbálja meggyőzni a szüleit, hogy máris fenomenális
társasági élete van, két nappal azután, hogy egyáltalán elkezdődött az
egyetem, nehogy meggondolják magukat, és hazaküldjék.

Rájöttem, hogy harmadik személyben beszélek magamról. Ez elég
furcsa lehetett. Talán furcsább is, mint maga a magyarázatom.

Megköszörültem a torkomat, végre felé pillantottam, és félénken
megrántottam a vállamat, amikor találkozott a tekintetünk.

– Nem nagy ügy.

– Hát persze. – A hangja derűsnek tűnt, ami reménnyel töltött el.
Hátha ez a harmadik személyben letolt bemutatkozás mégsem volt
annyira taszító, mint féltem. – Erre igazán rájöhettem volna magam-
tól is. Az én hibám.

Hátrahajtottam a fejemet, hogy tetőtől talpig végignézhesek raj-
ta. Világosbarna haját lazán, középen választotta el. Fehér pólója be
volt tűrve elegáns nadrágjába, és feszesen simult rá a bicepszére. Pis-
logtam egyet.

Nézzenek oda! Ilyen a szerencsém. Henry Pressley vitathatatlanul és tagadhatatlanul... szexi volt. Elképesztően jóképű.

Én pedig harmadik személyben beszéltem neki magamról az előbb.

Amikor sötétzöld szemébe néztem, komikusan felhúzta az egyik szemöldökét.

– Mindenesetre – tűnődött –, szerintem a színjátékom meggyőzte őket. – Biccentett egyet arrafelé, amerre a szüleim távoztak, de a tekintete még mindig rajtam időzött. – Remélem, még találkozunk.

Volt egy olyan érzésem, hogy így lesz.

– Reméljük.

2. FEJEZET

MOST

EGYSZERRE KÉT ÉSZREVÉTEL VILLANT ÁT az agyamon.

1. Éppen kikergetem a szerkesztőmet az épületből – amit határozottan nem kellene csinálnom.
2. Viszont komolyan kellene vennem a kardióedzéseket.

– Ed, kérlek! – Ennyit sikerült kipréselnem magamból két zihálás között, miközben igyekeztem utolérni azt az embert, akin az egész jövőbeli karrierem múlik, mielőtt még kijutna az épületből. – Tudod, hogy szükségem van rá – tettem hozzá. – Sokkal jobban, mint a többieknek. Tudod, hogy így van.

Eddie ahelyett, hogy visszanézett volna rám, és elismerte volna az igazamat (és nekem adta volna azt a nyomorult cikket), csak a fejét rázta. Továbbra is robogott le a lépcsőn, mintha nem zúzná össze apránként, minden egyes lépésével a leendő pályafutásomat.

Végül már kettesével szedte a fokokat.

– Sajnálom, Paula – motyogta oda sem figyelve, inkább arra koncentrált, hogy kilökje a nehéz faajtót, és kijusson a napsütötte szabadságba. – Tényleg...

Ekkor döntöttem úgy, hogy az utolsó négy lépcsőfokot inkább átugrom, így éppen Eddie előtt landoltam. Már a szemem sem rebent, amikor összeütköztünk, és majdnem kiestünk az épület előtti kikövezett járdára.

– Jesszusom! – kiáltott Eddie, miután visszaszerezte az egyensúlyát, és leporolta a bézs pulóverét. – Ez komoly?

Hitetlenkedve megrázta a fejét, annyira, hogy szőke haja lobogott az arca körül. Amikor újra a szemembe nézett, de én csak pislogni tudtam rá, mély levegőt vett.

– Figyelj, tudom, hogy szeretnéd megkapni ezt a sztorit – kezdte, miközben nem tudta, mit kezdjen a kezével. Vigasztalóan megveregette a vállamat? Hagyja lógni maga mellett? Vagy inkább megvakarja a fejét? Végül az utóbbit választotta. – De nem adhatom oda neked. Túl fontos, és mindazok után, ami tavaly történt...

Nem bírtam volna újra végighallgatni a kudarcaim történetét, így gyorsan félbeszakítottam.

– Eddie. – Tétova nevetés. – Ed. Figyelj! Nem érted. – Nagyot nyeltem. – Kell ez a cikk, hogy lediplomázhassak! *Bármilyen* cikk megteszi!

Aligha adhattam be az egyik olyan kósza horoszkópot, amit Ed íratott velem, az egyetlen hátralévő feladatként a pár hónap múlva esedékes záróvizsgámhoz. Ez a fakultatív projekt a végső jegyem huszonöt százalékát adta. Egy évvel ezelőtt még sima ügy lett volna. Akkor egyik cikket kaptam a másik után, és még nem sároztam be a szakmai hírnevemet egyetlen ostoba hibával. De már nem azt az évet írtuk, és a leadott írásnak az aktuális féléből kellett származnia.

Sajnos az elmúlt évben Eddie pontosan három cikk megírásával bízott meg. Mindegyik arról szólt, hogy a különféle csillagjegyek mit várhatnak az adott hónapban. Teljesen alkalmatlanok voltak arra, hogy beadjam őket az órára.

Ha azt osztályoznák, hogy milyen ügyesen tudok kávéhozni vagy fénymásolni, akkor csillagos ötössel engednének át a vizsgán.

– Eddie – próbálkoztam újra, de úgy tűnt, hogy ez volt az utolsó csepp a pohárban.

– Nem érdemled meg! – csattant fel hirtelen.

Bár látszott az arcán, hogy azonnal megbánta, nem igazán számított. Leírta róla, hogy nem akarta felemelni a hangját, de a kemény hangneme mégis ott ragadt köztünk.

Eddie ismét megrázta a fejét.

– Sajnálom, Paula. Tényleg. A történetek után egyszerűen nem adhatom neked ezt a cikket. Lacy kapja meg, ahogy megbeszéltük.

Azt hiszem, összerendeztem a burkolt célzás, a kemény szavak és a túl ismerős név hallatán, de hamar leráztam magamról az érzést.

– De egyik cikket sem adod nekem. Egyetlenegyet sem. *Nada. Niente.* Hogyan fogok így lediplomázni, ha minden értelmes témát féltesz tőlem?

Ed megdörzsölte az orrnyergét, és behunyta a szemét. Amikor újra rám nézett, a megbánás minden nyoma eltűnt az arcáról, és úgy tűnt, hogy már meg is hozta a döntést. Valahogy éreztem, hogy nem felém billent a mérleg nyelve.

– Ne aggódj emiatt, rendben? Nemsokára osztok majd rád valamit. Csak nem ezt, Paula.

Ezt a kifogást már milliószor hallottam eddig is, de ettől még most sem fájt kevésbé. Egyre közeledett a tanév vége, és fogalmam sem volt, hogy meddig kell még várnom rá.

Eddie visszafordult, és belépett az óriási, faragott ajtókon az épületbe, ahol a *Hall Beck Post* szerkesztősége is helyet kapott. Ez pedig azonnal visszarántott a legelső észrevételemhez:

Épp most kergettem ki a szerkesztőmet az épületből.

Olyan hangosan nyögtem fel, hogy Eddie valószínűleg még az emeleti irodájában is hallhatta. Mert ennyi volt. Csak úgy, egy gyönyörű péntek délutánon, hamvába holt a pályafutásom. Megint. Mielőtt egyáltalán elkezdődhetett volna. Már az egyetemi lap szerkesztőségében elbuktam!

Ha itt sem vagyok képes boldogulni, akkor hogyan lehetnék sikeres a való világban? Az igazi újságírók között? Mit mondjak majd az állásinterjúkon, amikor rákérdeznek a tátongó ürességre az idei évi publikációs listámon?

Ó, ez csak Ed hibája. Egy egész évig egyetlen cikkel sem bízott meg, teljesen jogosan, mert elszúrtam. Nagyon. Úgy rendesen. Ezek után már nem bízott meg bennem, de emiatt egy pillanatra se tessék aggódni!

Ökölbe szorultak az ujjaim, aztán keresztbe fontam a karomat, majd a fejem fölé emeltem, és erőtlenül megmozdultam. Vettem egy mély lélegzetet, és összeszorítottam a szememet.

Annyiszor rohagáltam már oda és vissza a szerkesztőség és a lakásom között, a határidők és az otthon felejtett ebédek miatt, hogy akár bekötött szemmel is hazataláltam volna. És egyáltalán nem érdekelt a kockázata annak, hogy esetleg nekimegyek egy lámpaoszlopnak.

Kisebb gondom is nagyobb volt ennél.

Jövő héten újra beszélek majd Eddie-vel. Elmagyarázom a helyzetet, és még világosabban kifejtem neki, hogy *ennyire* kétségbe vagyok esve. Ugyan egy egész évre kispadra ültetett, de a *Hall Beck Post* főszerkesztőjeként mégis kötelessége kiadni nekem legalább...

valamit ehhez a projekthez. És szeretném mihamarabb megkapni, mielőtt a határidők túl szorosak lesznek ahhoz, hogy...

– Nézz az orrod elé!

Az ismerős hangtól megfagyott a vér az ereimben. Megdermedve reméltem, hogy talán csak rosszul hallottam, de...

– Még a végén kárt teszel valakiben.

Ez tagadhatatlanul Henry Parker Pressley hangja volt, és abból az irányból szólt, amerre épp vakon tartottam.

A gyomrom összerándult a felismeréstől, és megbotlottam a saját lábamban, de annyira bénán, hogy majdnem orra estem a kavicson úton.

Pont a volt pasim előtt.

Épp időben szereztem vissza az egyensúlyomat, mielőtt még elhaladtunk volna egymás mellett. Az arcomra kínos pír ült ki, amit reméltem, hogy nem vett észre. Teljesen megszégyenülve – legalábbis én így éreztem – haladtunk el egymás mellett. Nem fordult vissza egyetlen pillantásra sem. Semmi mosoly. Semmi „*helló, hogy vagy? Hiányzol, Paula*”.

A hangja olyan gúnyosan csengett, mintha nem is majdnem egy éve beszéltünk volna utoljára. Összerándult a gyomrom a mély, bárszonyos hangszínétől, mintha soha nem is szakítottunk volna.

Minden erőmet össze kellett szednem, hogy ne nyögjek fel megint.

Szedd össze magad, estúpida!

Egy egész évig sikerült elkerülnöm őt az egyetemen. Anélkül, hogy egyáltalán beszéltünk volna. A legjobb barátnőm nagyon komolyan vette a *zéró kontakt* szabályt. Arra pedig végképp nem számítottam, hogy pont a Képzőművészeti és Kommunikációs Tanszék épületénél szakad meg ez a sorozat. Lehet, hogy gyerekesen hangzott, de ez az *én* kis zugom volt a campuson. A többi az övé lehetett.

A Gazdasági Kar. Az atlétikai központ, amit úgyis az apjáról neveztek el. A könyvtár és az étterem is, ha kell. Csak a *Hall Beck Post* nem – vagyis az épület, ahol a szerkesztőség van.

Mit kerestett itt egyáltalán?

Minden porcikám tisztában volt azzal, hogy nem kellene megfordulnom. Magamban sikítottam, üvöltve tiltakoztam a késztetés ellen, mégis megtettem.

Henry az épület előtt állt, ahonnan néhány perccel ezelőtt kisiettem, és úgy tűnt, mintha ő is pontosan azt a kérdést tette volna fel saját magának: *Mit keresek itt?* Hátravetette a fejét, és beletúrt barna hajába, ami még világosabbnak tűnt, ahogyan a napfény megcsillant rajta.

Amikor megrázta a fejét, az volt a jel, hogy húzzak el onnan végre, ugye? *Mielőtt* észrevenné, hogy még mindig őt bámulom. Ezt különben sem lenne szabad csinálnom – ez még nyilvánvalóbbá vált, amikor megfordult, és kábé hatvan méterről összetalálkozott a tekintetünk. Már túl késő volt, hogy lazának és közömbösnek tettessem magam. Hirtelen legszívesebben odakiáltottam volna neki az udvaron keresztül, hogy: *kérlek, próbáljuk meg újra!*

Amúgy már túl vagyok rajta. Mellesleg.

Ezt ismételtettem magamban, miközben sarkon fordultam és elszaladtam. Miközben próbáltam nem kielemezni, hogy miért szorul össze még mindig a szívem, ha meglátom.

Teljesen túl vagyok rajta.

Dios mío, szinte már azelőtt hallottam Maeve szavait, hogy hazáértem volna.

Paula, szedd össze magad! Már eltelt egy év azóta. Meg hogy: *nem véletlenül hoztuk meg a zéró kontakt szabályt, drágám. Ebbe az is beletartozik, hogy nem bámulsz vágyakozva utána, ha véletlenül összefutsz vele a campuson.*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Elsőéves korunk óta laktunk együtt a legjobb barátnőmmel és két másik lánnyal (meg a macskámmal) – akkor így volt a legolcsóbb a szállás.

Amikor hazaértem, Maeve épp a kanapén heverészett, vörös haja szétterült a párnákon, míg Laila és Riley a kanapé előtt ücsörögtek a padlón. Pip kényelmesen bekucorodott közéjük, és kivételesen végre békésen aludt.

Mögöttük a konyhát és a nappalit elválasztó pult tisztán és üresen állt, valószínűleg Laila takarította le. Egy szintén üres fa gyümölcsös-kosár árválkodott csak rajta.

Még ki sem nyitottam a számat, szinte alig bújtam ki a tornacipőmből és a túlméretezett bőrkabátomból, amikor Maeve tekintete felém villant. Egy pillantás után felemelte a kezét, gyakorlatilag csendre intve engem.

Emlékeztetőül: még nem is mondtam semmit.

– Látom, hogy szeretnél valamit elmesélni – mondta gyorsan Maeve. Újra a tévére nézett. – De ne most, P. A lányok mindjárt visszajönnek a Casa Amorból!

Horkantam egyet, majd átfurakodtam a padlón gubbasztó lányok között. Maeve annyira belemerült a *Love Island*-be, hogy egy szóval sem panaszkodott, amikor rávetődtem a kicsi, türkizkék kanapéra, és összebb kellett húznia magát miattam. Az egyik rózsaszín pléd, ami eddig a karfáról lógott, szép lassan lecsúszott. A surranó hangra Maeve azonnal a takaró felé pisszegett. Mintha az én hibám lett volna, hogy végül leesett.

Az elkerülhetetlen függővég három perc múlva meg is érkezett az epizódba, mire Maeve és Riley olyan hangosan nyögött fel, hogy betöltötte az egész házat. Laila egyszerűen csak hátravetette a fejét a kanapéra, szőke haja majdnem belegabalyodott a zoknis lábamba.